

Jarmila Repovská
STELA A JEJ KAVIAREŇ

STELA A JEJ KAVIAREŇ

Jarmila Repovská

STELA A JEJ KAVIAREŇ

AJKA

Text © 2023 by Jarmila Repovská
Illustrations © 2023 Shutterstock/Isifa
Cover design © 2023 by Adam Mitro
Interior design © 2023 by Michal Hrabušický
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9233-8

*Vraví sa, že sú anjeli a svetelné bytosti.
A vraví sa, že tu na Zemi majú svojich pomocníkov.*

Prológ

Kedysi známa a obľúbená kaviareň na Hlavnej ulici bola už niekoľko mesiacov mimo prevádzky a pravidelní hostia si spočiatku, keď prechádzali okolo, smutne povzdychli. Zvyk, železná košeľa, ich niekoľko týždňov tiesnil, po čase však povolil a štangasti, prevažne starší obyvatelia mesta, si vyšliapali chodníčky inam. Namiesto tichej hudby bolo odtiaľ počuť hukot zbijačiek a všetky tie zvuky, ktoré sú sprievodným znakom renovácie a premeny starého na nové.

Keď sa práce napokon skončili a kaviareň bola pripravená pohostiť zákazníkov, málokto z okoloidúcich si všimol, že k nápisu Kaviareň pribudol aj nápis Kino. Takže odteraz tabuľa nad presklenými dverami vedúcimi do kedysi útulne zašlej kaviarničky vyzerala takto:

Kino – Kaviareň

Oproti minulosti boli stoly teraz malé, tak pre dvoch ľudí, podlaha už nebola rovná, ale členitá. Nový majiteľ tu vytvoril akési pódium, takže časť stolíkov stála na vyvýšenine a druhá pod ňou a vytvárali dojem, akoby boli náhodne rozsypané po nevelkom priestore. Niektoré z nich oddelovali kvetinové paravány do výš-

ky očí sediaceho človeka. Tým sa stolíky od seba takým rozkvitnutým spôsobom separovali a zabezpečovali súkromie.

Mäkký a kvalitný koberec tlmil kroky a pohľoval zvuky. Okná ozdobovali hrubé zamatové závesy v identickej zelenej ako koberec, ibaže boli potlačené jemnými zlatými bodkami.

Oko pozorovateľa by videlo, že kombinácia farieb ladila. Nič nebolo prehnané, naopak, interiér bol pôsobivý a vkusný. Ten, kto tento interiér navrhol, našťastie vycítil tenkú deliacu čiaru medzi vkusom a ťažkopádnosťou.

Kovové stolíky, akoby zozbierané zo zámkov na Loire, boli okrúhle, natreté jemnou zlatou farbou. Ladili s bodkami na závesoch. Rovnaké farbou, podobné veľkosťou, ale každý iný, svojský. Bolo ich sedem. Na stolíkoch stáli lampášiky, nie však elektrické, zdrojom svetla boli sviečky. Stoličky, po dve pri každom stolíku, z rovnakého dreva ako zariadenie, boli už na pohľad pohodlné, čalúnené zamatom v tmavšom odtieni zelenej, tón v tóne so závesmi a s kobercom. Zo stropu viseli lustre v starožitnom štýle, dokonale ladiače s ostatným zariadením. To všetko a aj hudba, jemná a nevtieravá, vytváralo pocit oddelenosti od sveta, bola to akási hranica medzi realitou a tým, čo je vnútri. Akoby ste sa ocitli v inom priestore bez času. Renovačné práce zmenili vzhľad interiéru, zmenili však aj čosi viac. Zmenila sa atmosféra priestoru. Nútila človeka správať sa s rešpektom k tomuto miestu.

Hoci táto kaviareň, a teraz už aj kino, bola v centre mesta na Hlavnej ulici obklopená zmesou hudby z okolitých kaviarní a hrajúcej fontány, vnútri bol pokoj

a ticho. Nový majiteľ si dal záležať a o ticho sa postaral zdvojením skiel vedúcich na ulicu.

Stena oproti vchodu bola takmer od stropu až po zem zatiahnutá rovnakými závesmi, aké lemovali okno aj dvere, takže bystrý pozorovateľ by mohol usúdiť, že práve tam za nimi sa ukrýva premietacie plátno či obrazovka.

Na ľavej strane miestnosti bol barový pult ako zo starých čias, i keď zjavne celkom nový, a za ním majiteľ, presnejšie majiteľka tejto kino-kaviarne. Hm, čo o nej povedať? Žena skôr vyššia než nižšia, ale nie príveľmi vysoká. Skôr staršia než mladšia a skôr krásna než len pekná. Jej pohľad vo vás vyvolával pocit domova a pochopenia. Mala v očiach „to niečo“, čo vám našepkáva, že vie viac, než dáva najavo, a to ju robilo zvláštnou. A zvláštno bolo aj to, že od chvíle, keď pred tromi dňami otvorila svoj podnik, v ňom ešte nebol ani jeden zákazník. Až doteraz...

KAVIAREŇ

Veronika

Po frekventovanej ulici išla rýchlym krokom žena so sklonenou hlavou. Všímavý okoloidúci by zbadal, že plače. Vreckovkou si od slz utierala nos i tvár. Všímavý pozorovateľ by rovnako zaregistroval, že pred malou chvíľou skôr vyskočila, než vystúpila z auta, ktoré zastalo na križovatke na červenú, a utekala od neho preč. Auto sa ju snažilo dobehnúť, len čo naskočila zelená. Vodič otvoril okno na strane chodníka a niečo za ňou volal. Žena rýchlo zabočila doprava. Snažila sa utiecť autu i jeho vodičovi, ktorému sa podarilo rýchlo vyhodit' smerovku a dosť riskantne prejsť cez plnú čiaru. Žena sa ponáhľala nevediac, kam vlastne beží. Napadlo jej, že na Hlavnej ulici je pešia zóna, tam sa jej prenasledovateľ autom nedostane. On však prehliadol jej zámer, zastal pri chodníku a ponáhľal sa zaplatiť parkovné. Pohyboval sa spôsobom predátora, ktorý nepochybuje o tom, že svoju korisť doženie. Pohyby mal svižné, rýchle, isté. Žena sa obzrela a videla, že jej spolujazdec vystúpil z auta. Pridala do kroku a úzkou uličkou sa ponáhľala na Hlavnú. Držiac si kabelku, prešla do behu a zabočila doľava dúfajúc, že ju pohltí dav a stane sa neviditeľnou. Obzrela sa, aby sa uistila, že jej prenasledovateľ ešte nedobehol na roh, a zakopla. Takmer spadla, ale podarilo sa jej

udržať sa na nohách. Minula pizzériu s dverami dokorán, kde by ju rýchlo našiel. Očami hľadala nejaký veľký obchod či reštauráciu. Nič také nablízku nebolo. Na sekundu zastavila, naberala dych a rýchlo sa obzrela, či ju nedobehol, ale nikde ho nebolo. Vzápätí sa pohla ďalej. Nepochybovala, že pri jeho kondičke bude na Hlavnej raz-dva a ak sa rýchlo niekam nezašije, bude ju mať ako na dlani. Periférne uvidela, ako sa naľavo otvorili nejaké dvere, a vzápätí pocítila, ako ju niečie ruky vtiahli dnu.

Nestihla sa ani zľaknúť, tak rýchlo sa všetko udialo. Snažila sa zorientovať sa. Ocitla sa v kaviarni. Krásnej aj útulnej, ale prázdnej. Pozrela sa na osobou, ktorá ju sem vtiahla z ulice. Bola to žena neurčitého veku, skôr staršia než mladšia, ktorá medzitým otočila visačku na dverách a dala svetu na známosť, že je zatvorené.

„Som Stela,“ predstavila sa majiteľka a vykročila smerom k barovému pultu. Zrejme stlačila nejaký gombík, pretože závesy na okne i dverách sa začali s jemným bzukotom zaťahovať. „Čo si dáte? Kávu, čaj, vodu, víno?“

Žena stála užasnuto a bez pohnutia, po tom šprinte prudšie dýchala, ale postupne sa jej dych upokojil a ona konečne precítila a uvedomila si, že sa ani nepozdravila.

„Dobrý deň,“ napravila prehrešok proti slušnosti a prešla k stoličku, ktorý stál najbližšie k barovému pultu. Odsunula stoličku, ale ostala stáť, neposadila sa. Kabelku, ktorú zvierala v rukách, položila na vedľajšiu stoličku. „Som Veronika, Verona, Vera, ako chcete,“ prehovorila neprirodzene tichým hlasom. Stela sa súcitne pousmiala.

„A čo chcete vy? Ako sa páči vám, keď vás volajú?“

Žena sa prekvapene pozrela na Stelu. *Ako to bolo už dávno, keď sa ma niekto spýtal, čo chcem ja, pomyslela si.*

„Mne sa páči... Veronika,“ dodala príliš zdráhavo na dospelú ženu.

„Výborne, Veronika, kto vám dal také krásne meno?“

„Otec.“

„Pokojne sa posadzte a povedzte, na čo máte chuť,“ povzbudzovala ju Stela. „Všetko je na účet podniku. Máme šťastnú hodinu.“

Veronika chcela niečo namietnuť, v poslednej chvíli sa však zarazila a z lístka, ktorý ležal na stole, si vybrala ovocný čaj. Stele neušlo, že sa striasla od zimy. Vonku teplý jarný deň, vnútri príjemný chládok – isto nebol objektívny dôvod, aby niekomu bola zima. Veronika sa však chvela. Zjavne za to mohol strach a psychické vyčerpanie. Stela vytiahla zo spodnej skrinky barového pultu veľkú bielu háčkovanú šatku so strapcami. Naservírovala čaj, pridala na ďalší tanierik zopár sušienok, prehodila si šatku cez ruku a odniesla všetko k Veronikinmu stolu. Šatku jej jemne prehodila cez ramená.

„Zahreje vás,“ povedala a Veronika v tej chvíli pocítila, že je v bezpečí. Nevedela povedať, prečo sa tak cítila, slová v nej ešte zaostávali za udalosťami. Načiahla sa ku kabelke, vybrala mobil a s napätým výrazom v tvári ho vypla.

„Pred kým ste tak utekali?“ Stela neokolkovala a položila priamu otázku. Vzala stoličku od vedľajšieho stolíka, aby si mohla prisadnúť a pohovárať sa so svojím hosťom.

„Pred manželom,“ odvetila Veronika a hlas jej pre-

skočil. „Teda, my sa rozvádzame,“ rýchlo doplnila informáciu.

„A ktorý z vás dvoch sa chce a ktorý sa nechce rozviesť?“

„Najprv s tým prišiel on. Našiel si milenku v jednom bare. Totiž, ona tam nechodíeva, pracuje tam ako bar-manka.“ Veronika si opatrne odpila z horúceho čaju, aby zakryla, že sa jej o tom ťažko hovorí. Stela trpez-livo čakala.

„Takže najprv s tým prišiel on. Celkom sa do tej, ehm, Zuzany zbláznil. Ja som rozvod nechcela, máme predsa deti...“

„Aké veľké sú vaše deti?“ Veronika mala odrazu pocit, že to bola len rečnícka otázka, že Stela pozná odpoveď. A nielen o veku jej detí. *Chce mi azda nazna-čiť, že deti sú už dospelé a ako výhovorka neobstoja?* pomyslela si. *Alebo sú to len moje vlastné argumenty?* Svoje pocity však nevyslovila nahlas. Nechcela pôsobiť ako takmer šialená hysterka, pretože presne tak ju jej budúci ex volal. Vynechával však slovo takmer.

„Dcéra a syn majú dvadsaťdva a dvadsaťjeden. Sú ako dvojčičky. Postupne odišli na vysokú do Bratislavy a teraz tvrdia, že kvôli otcovi sa už nechcú vrátiť do-mov. Ostala som tu sama.“

„Tak to ste sa stali mamou dost' skoro, však?“

„Tesne po dvadsiatke. Richard, manžel, teda vlast-ne hádam čoskoro bývalý manžel,“ zamotala sa vo svojom vzťahu k zákonitému, „ma uháňal, kým ma neuhnal. Otehotnela som a už som nemohla cúvnuť. Občas mi napadlo, či to neurobil schválne, aj keď v po-slednom čase z môjho tehotenstva obviňuje on mňa. Akože ja som to celé schválne takto zinscenovala, aby

si ma musel vziať.“ Pozrela na Stelu, či chápe, čo sa snaží povedať. Pripadala si nemožná ako kopa zmätku.

„Cítim sa ako kopa zmätku,“ vyslovila nahlas s povzdychom. „To je ďalší z *komplimentov*, ktoré od neho počúvam,“ dodala boľavo. „Nemôžem uveriť, že to tu vykladám ako karty na stôl, akoby som vás poznala odjakživa.“

Stela naklonila hlavu nabok a vľúдне sa na ňu dívala. Veronika si uvedomovala, že v tejto žene nebolo ani kúsok náhlenia či známky nevôle. Pôsobila dojmom, že je tu len a len preto, aby sa mohla pohovárať práve s ňou, s Veronikou.

„Ale on sa mýli, nebolo to v skutočnosti tak, však-že?“ povedala Stela potichu.

„Viete, ja som šťastná, že mám svoje deti, nech to nevyznie nejako ináč,“ vyletelo z Veroniky akosi prirýchlo. Stela prikývla na znamenie, že o tom vôbec nepochybuje. „Chystala som sa študovať ekonomiku. Na gymnáziu, som sa naozaj dobre učila, milovala som matematiku, jej logiku a priamosť, avšak aj ostatné predmety som hravo zvládala. Na výšku ma prijali na prvý šup, ale v druhom ročníku som sa zoznámila s Richardom a škola sa dostala na vedľajšiu koľaj. Nie preto, že by sa mi nechcelo študovať, ale preto, že on vyplňal celý môj čas. A aj moja mama bola rada, že konečne niekoho mám a nebude chovať starú dievku, ako mi často vykrikovala. Nevedela sa dočkať, kedy sa s Richardom zoberieme a vypadnem z domu. Aspoň ja mám z nej taký pocit. Z toho, ako sa ku mne správala. Tie povzdychy, že *dokedy ťa budem živiť, v tvojom veku som už zarábala* a tak. Dookola. Zrejme mi celkom odišla chuť a motivácia a Richard to len dovŕšil.“

Medzi ženami zostalo ticho plné porozumenia. Stela si osladila čaj, čo Veronike pripomenulo, že aj ona má ten svoj pred sebou. Popíjali, mlčali. Po chvíli sa Veronika znova rozhovorila.

„Viete, dnes nerozumiem, ako som to mohla dopustiť. Asi som mala slabú vôľu. A stále mám. A mám z nich aj strach, strach z ich reakcie, že mi ublížia. Mama ma totiž často a prehnane mlátila, keď som bola dieťa. Aj keď som bola dievča, poslednú bitku som schytala, keď som mala devätnásť. Keď som s nimi, s mamou alebo Richardom, akoby som sa úplne zošúverila.“

Stela pokývala hlavou, neschopná slova. Snažila sa pôsobiť pokojne, aby nerušila Veronikino rozprávanie, ale pod povrchom cítila bolesť tejto ženy.

„Máte otca?“

„Otec sa s mamou rozviedol, keď som išla na strednú. Odišiel do Prahy a tam si založil novú rodinu. Občas si zavoláme, párkrát sme sa stretli, ale v posledných rokoch ani veľmi nie.“ Nečakane sa nervózne rozosmiala. „Je to smiešne, ale otec Richarda neznáša. Od prvej chvíle mi ho neschvaloval a teraz si spomínam, že raz povedal, že *ten šašo by sa viac hodil pre tvoju mamu než pre teba... sila!*“ Znova zväžnela. „No a potom som otehotnela. Ťažko sa mi to priznáva, ale bola som tým zaskočená, lebo to prišlo oveľa skôr, než sme plánovali. Richard pôsobil šťastne a to jeho šťastie na mňa tak veľmi zapôsobilo, že som sa na to malé začala tešiť aj ja. A vzápätí prišlo ďalšie dieťa, takže nebolo ani najmenšie pomyslenie, aby som sa vrátila do školy. Kým spolužiaci chodili lyžovať a oslavovať skúšky, ja som bola zatvorená doma s deťmi.“

„A ich otec? Pomáhal?“

„Ale kdeže! Ani náhodou nepomáhal! Zastával názor, že materská je *dovolenka pre ženy*. Zdôrazňoval každé slovo, *dovolenka* aj *pre ženy*, a pritom vždy, ale vždy, dvihol pravý ukazovák a kýval rukou. Pripadal mi ako učiteľ z filmu pre pamätníkov. Išiel mi s tým na nervy, hnevalo ma to, rozčulovalo, až kým sa kde-si vo mne neudomácnil pocit, že asi to tak má byť... Kamaráti a kamarátky zo strednej aj z vysokej ma spočiatku pozývali na spoločné akcie, ale po čase, keď videli, že odmietam jedno pozvanie za druhým, pretože mi nemá kto pomôcť s deťmi, prestali,“ zamyslela sa. Stela tíško čakala. „Keď o tom teraz takto nahlas hovorím, fakt sa mi to zdá celé divné. Akoby si Richard zámerne, keď som ho potrebovala, nachádzal niečo súrne, len aby som nemohla nikam ísť. Nepomohlo, že som žiadala a prosíkala, zaliečala som sa mu a...“ rozplakala sa, „... celkom som stratila svoju dôstojnosť, ako som sa mu ustavične zaliečala. A čím viac som sa snažila mu ulahodiť, tým viac som strácala na cene. Videla som mu to na očiach. Pritom som si myslela, že ako manželka a matka mám vytvoriť domov a zázemie. Ale vidíte, jemu to nestačí. A pred časom mi vykričal, že žiaden muž nechce, čo má ustavične na tanieri. Odrazu zatúžil po nedostupnej sexi Zuzane...“ Slzy jej tiekli po tvári. Rýchlo sa natiahla ku kabelke, vybrala balíček vreckoviek a utierala si nenalíčenú, strhanú tvár. Zrejme si vôbec neuvedomila, že vo svojom rozprávaní preskočila z minulosti do prítomnosti, že tie slzy akoby mali poumývať celý jej život a očistiť ho od hnisajúcich rán z boľavých trňov, ktoré cestou životom utržila.

„Nezrelý muž, Veronika. Nechcem hodnotiť ani vášho manžela a ani vašu mamu, to mi neprináleží, to nie je moja úloha, to je úloha niekoho iného, väčšieho, ako sme my dve.“ Odmlčala sa. „Len jedno si dovoľím povedať, že iba nezrelý muž si neváži, čo *má na tanieri*.“ Odrazu sa Veronika zarazila a pozrela smerom k dverám a späť na Stelu.

„Čo ak ma videl, že sem vchádzam?“

„Nevidel, verte mi.“

„A čo ak si ma počká vonku?“

Stela sa na ňu chvíľu mlčky dívala, kým jej odpovedala. „Nepočká a keby aj áno, nemajte strach. Prišli ste ako Nika, odídete ako Veronika.“ Veronika jemne prikývla, že rozumie.

„Čím sa Richard živí a čo robil v tom čase, kým ste vy ešte študovali na ekonomickej?“ opýtala sa Stela.

„Mal skončenú priemyslovku a pracoval v autoopravovni. Bol však sčítaný, vyznal sa aj v hudbe, chodili sme na koncerty, výstavy, do divadla... Mal intelektuálne zázemie, jeho rodičia boli stredoškolskí učitelia, vzdelaní ľudia. Keď sme sa s Richardom spoznali, boli už v pokročilejšom veku, narodil sa im dosť neskoro. Už tu nežili, odišli do svokrovho rodiska, na dedinu, a medzitým už nie sú medzi nami... Mala som z nich pocit, že sú zo svojho syna akoby trochu sklamaní, že nešiel v ich šľapajach, čo prejavovali aj tým, že pochybovali o voľbe jeho manželky. Nemala som vysokú, nemala som pre nich cenu... Richard sa však tváril, že mu je jedno, čo si rodičia naplánovali, jeho odmalička nadoštetko bavili autá. Dlhé roky má vlastný autoservis. Už keď sme sa spoznali, vedel zarobiť peniaze a tak je to aj doteraz. Spočiatku mi stále niečo kupoval a vravel

mi, že načo mi je výška, načo mu je doma inžinierka, že on ma uživí. Ktovie, ako by to celé dopadlo, keby som sa stala tou inžinierkou, či by nám to spolu vydržalo. Ale,“ mávla rukou, „nechcem na to ani pomyslieť. Som šťastná mama a to je najviac.“ Vzdychna si a načiahla sa za šálkou s čajom. Pomaly odpíjala, ale v mysli znova plávala v dávnych časoch.

„Chápem,“ ozvala sa Stela nežne. Veronika sa na ňu vďačne usmiala. Jedno malé slovo, malý kúsok pochopenia a aké teplo sa v nej rozlialo.

„Viackrát som sa ho pokúšala presvedčiť, že sa chcem vrátiť do školy,“ prehovorila po chvíli. „Na ekonomiku som už ani nepomyslela, mohla som byť napríklad učiteľkou ako jeho rodičia, ale Richard o tom nechcel počuť a, aby som to skrátila, tajne som sa prihlásila na kurz účtovníctva. Prosila som kamarátky, mamu a kdekoho, aby mi pomáhali vyberať deti zo školy, aby som tam dva razy do týždňa mohla ísť. Keď sa to dozvedel, urobil taký cirkus, akoby to bola odo mňa nejaká vlastizrada, že som si chcela urobiť jeden obyčajný, *poondiaty* kurz účtovníctva. Až tak sa rozzúrnil, že ma udel a ja som letela do rohu skrine. Museli mi zašívajú... tuto, aha,“ Veronike sa zlomil hlas a len nemo ukazovala na miesto na čele pod vlasmi. „Vtedy sa zľakol, že ho nahlásim na políciu, na traumačke som totiž povedala, že som spadla pri vešaní záclony. Myslím, že mi neverili. Bola by to riadna blamáž, keby sa to o ňom svet dozvedel. Sľúbil, že mi *dovolí* dokončiť kurz a že mi ho zaplatí, keď to nechám tak a nikam to, čo mi spravil, nenahlásim. Tak som *to* nenahlásila. Ani vtedy a ani potom, keď sa *to* pred rokom zopakovalo, keď sa zbláznil do tej Zuzany

ny. Odrazu mi prestal dávať peniaze. Hľadal na mne chyby. Zdôvodňoval sebe i mne, že sa so mnou nedá žiť. Že som nudná, stará, zamračená a... Už ani neviem, čo všetko podľa neho som. Trval na rozvode. Ja som sa nechcela rozviesť, bála som sa, ako vyžijeme s deťmi. Pracovala som len na pol úväzku, viac mi nedovolil...“

„Viete, Veronika,“ prerušila ju Stela, „ťažko sa počúva, že *nedovolil, dovolil*... To nebol nikto, kto by sa vás zastal? Kde bola vaša mama?“

Veronika si znova vzdychla a odpila si z čaju. Bolo vidno, že v duchu formuluje odpoveď.

„Moja mama bola od začiatku na jeho strane,“ vyšlo z nej napokon.

„To je divné, prinajmenšom. Mala na to nejaký dôvod? Tým nechcem povedať, že existuje ospravedlniteľný dôvod na také správanie matky k dcére,“ dodala Stela rýchlo, „len ma zaujíma, či si to mama nejako zdôvodňuje.“

Veronika premýšľala.

„Viete, v dôsledku jeho náladovosti, tým, že všetko musel schváliť, že menil plány, ako sa mu zachcelo, že sa mi vysmieval, zhadzoval ma, robil mi naschvál, napríklad nechával veci po sebe po byte, nič neodložil, neumyl... Tým všetkým sa zo mňa postupne stala zanedbaná, hysterická, nervózna a večne nespokojná žena. Pred deťmi som sa ako-tak ešte dokázala ovládnuť, ale boli situácie, keď sa mi to nedarilo. Všetko mi prekážalo, všetko mi naháňalo strach. Na druhej strane, čokoľvek som povedala, akýkoľvek som mala názor, všetko môj manžel, jeho rodina a aj moja mama zosmiešňovali a spochybovali. Stala som sa

citlivou na každú poznámku i slovo, či už bolo myslené celkom nevinne, alebo ako vtip. Pri poslednej hádke sa ma zastala dcéra a schytala facku... Preto odišli obe deti preč. Zbalili sa a odišli.“ Stele bolo jasné, že Richard nemyslel svoje poznámky nevinne či ako vtip. Veronika to tiež hlboko v sebe tušila, aj keď ju okolie presviedčalo a napokon aj presvedčilo, že chyba je v nej. Ako sa to už obetiam stáva... A Veronika bola obeť. Urobili si z nej fackovacieho panáka. Logická otázka, prečo to robili, ostala u Veroniky momentálne bez odpovede.

„Takže vaša mama bola na jeho strane,“ vrátila sa Stela k téme.

„No, áno. Viete, on bol navonok odjakživa pokojný, usmiaty, galantný. Je to inak šarmantný a veľmi pekný muž. Tak mužne pekný. Mojej mame sme zakaždým nosili darčeky a ona dobre vedela, kto tie dary financoval. Dokonca raz, keď som bola ešte tehotná so synom, on je mladší, dcérka sa už batolila a boli sme pár týždňov u mamy, pretože sme práve kúpili dom, v ktorom sme doteraz, a musel sa najprv rekonštruovať, tak vtedy som raz...“ Veronika nedokázala pokračovať. Rýchlo sa ukryla za šálku s čajom.

„... raz ste vošli do kuchyne a tam stál on, do pol pása nahý, len v nohaviciach a vaša mama ho pomaly hladila po chrbte. Počuli ste, ako mu vraví, Richard, aký máš pekný, silný chrbát.“ Veronika vytreštila oči. Dokonca sa jej samovoľne otvorili ústa v absolútnom úžase.

„Odkiaľ to, preboha, viete?!“ napoly povedala, napoly skríkla. Stela sa zarazila nad vlastnými slovami. Nemý pozorovateľ by si všimol, že sklonila hlavu, ne-